

Sønderjylland; skulde afgive den skønne, nordlige Halvdel, ikke vilde forsømme Lejligheden til at give sig et Skin af Ret og til at inddrage det tyske Folk i deres smaalige Interesser; — og desværre, det bedrog sig ikke.

Her at give en nøjagtigere Beretning om Forholdene i Slesvig og Holsten, vilde maaske næppe nytte; det tilkommer i det mindste ikke mig. Dette Brev ligger jo alt udenfor min sædvanlige Virksomheds Kreds. De maa selv prøve og undersøge, dersom De vil være retfærdig. Men erindre Dem, at, for at prøve en Sag, er det nødvendigt, at De hører den ene Part ikke blot gennem dens Modstandere, at De ikke lytter efter Deres egne og det Folks Fordomme, for hvilke De forud er indtagen. Deres Fornærmelser mod Danmark ere saa ugrundede og uretfærdige, at jeg ikke behøver at gjendrive dem; de bevise kun, at De ligesaa lidt kjender det Folk, som den Sag, hvormed De har udtalt Dem. Gjør De Dem først bekendt med de danske Organer, med de danske Journaler — og det er nødvendigt, dersom De vil være samvittighedsfuld og retfærdig — og De vil selv indse, hvormeget De har taget Fejl.

Og nu har den unge Pige talt til den gamle Frihedskæmper, Digter og Historieskriver; stor er Forskjellen imellem os To og dog gives der en Lighed. Som De elsker Deres Fædreland, saaledes elsker hun sit; som De Deres Sprog, saa hun sit. Det er visselig kun en Stemme til en anden, men Deres gjælder for en stor Del af Deres Folk, og dersom min er en sand Datter af mit Folk, vil De maaske snart erfare det af en dansk Journal. I dette Tilfælde vil de vist heller ikke undlade at offentliggjøre dette Brev, ligesaa godt som Holstenerens.

Et godt Ord finder et godt Sted,*) maatte det finde Anvendelse herpaa. Mine Ord ere i det mindste bedre end Holstenerens, thi de ere mere sande.

De vil vistnok bære over med en dansk Kvinde, om hun maaske ikke har udtrykt sig fejlfrit i det tyske Sprog.

Paa en Herregaard i Sjælland den 10de Marts 1845.

Valgerda.

*

*

*

Slægten fra før 48 er næppe talrig her i Landet nu, men der lever dog sikkert enkelte hist og her, som ville erindre hvilket Røre, ja man kan vel sige Begejstring, Valgerda-Brevet vakte. Det var vel særlig Studenterverdenen og det unge Danmark, hele det Parti, som den Gang hørte til „Fædrelandets“ Beundrere og Meningsfæller, der bleve grebne af den

*) anvendt af Arndt i hans Udtalelser.